

Arrest

nr. 52 916 van 13 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid van 12 augustus 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 september 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. KEMPINAIRE, die *loco* advocaat P. DEFREYNE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 9 november 2004 België binnen en dient een asielaanvraag in op dezelfde dag.

Op 28 december 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 13 januari 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Bij arrest van de Raad van State nr. 197.764 van 13 november 2009 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 9 februari 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 27 december 2006 treedt de dochter van verzoekster in België in het huwelijk met de heer J.D., van Belgische nationaliteit.

Op 16 februari 2007 dient verzoekster een aanvraag in tot vestiging in functie van haar Belgische schoonzoon.

Een samenwoningsverslag van de lokale politie van 25 mei 2007 bevestigt dat verzoekster inwoont bij haar Belgische schoonzoon.

Op 12 juli 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest nr. 3001 van 24 oktober 2007 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tegen deze beslissing.

Op 25 april 2008 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in tot vestiging.

Op 9 oktober 2008 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 16 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, zonder voorwerp wordt verklaard.

Op 21 juni 2010 deelt de gemeente aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat verzoekster sedert 1 oktober 2009 ten laste is van het OCMW.

Op 12 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van K., V. geboren te V., op 24.01.1940 en van Armeense nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

De Belgische onderdaan moest bij de aanvraag tot verblijf aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikte om te voorkomen dat betrokkene tijdens zijn verblijf in het Rijk ten laste zou vallen van de openbare overheden. Gelet op het feit dat uit het attest van het OCMW van Roeselare blijkt dat betrokkene sinds 1 oktober 2009 onafgebroken financiële steun gelijk aan een leefloon heeft ontvangen, kan gesteld worden dat betrokkene niet langer voldoet aan voornoemde voorwaarde tot verblijf.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg in getrokken.”

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt in de nota een exceptie op van onontvankelijkheid van het beroep omdat het verzoekschrift geen middel bevat. Verwerende partij meent dat de uiteenzetting van verzoekster geen voldoende duidelijk omschreven rechtsregel of rechtnorm bevat.

De Raad stelt vast dat verzoekster een enig middel aanvoert waarin zij uiteenzet dat de bestreden beslissing *“aldus op een verkeerde motivering stoelt”* zodat kan worden aangenomen dat zij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert en zo de schending van een welomschreven rechtsbeginsel aanvoert.

Het beroep is ontvankelijk, de exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de Belgische onderdaad niet over stabiele en toereikende middelen beschikte om te voorkomen dat verzoekster ten laste zou vallen van de openbare overheden, nu verzoekster sinds oktober 2009 leefloon heeft ontvangen van het OCMW Roeselare.

Terwijl de dochter van verzoekster, K.H., voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te De Panne op 27.06.2006 in het huwelijk getreden is met:

De heer D.J., zelfstandige,

Wonende te 8800 Roeselare aan de (...)

Dat de dochter en schoonzoon van verzoekster gezin vormt met twee kinderen uit een vorige huwelijk van de dochter, te weten:

M.R., geboren op 04.02.1992 te V. (Armenië)

M.K., geboren op 13.11.1993 te V. (Armenië).

Dat verzoekster in dat kader, gezien haar leeftijd en geschetste familiale situatie, naar België is gekomen en aldus sinds 09.11.2004 op geldige wijze in België verblijft.

Terwijl in de zomer van 2009 de schoonzoon van verzoekster een echtscheidingsprocedure is begonnen en zijn dochter de toegang tot de echtelijke verblijfplaats heeft laten ontzeggen.

Dat verzoekster aldus samenwoont met haar dochter en kleinkinderen. Dat zij geen feitelijk gezin meer vormt met haar schoonzoon, Belg.

Dat in dat kader verzoekster met ingang van 1 oktober 2009 een financiële steunt gelijklopend aan het leefloon ontvangt.

Dat het gegeven dat haar schoonzoon een echtscheiding benaarstigt en aldus niet meer met zijn echtgenote samenwoont, overmacht vormt in hoofde van verzoekster.

Dat deze overmacht haar niet kan worden toegerekend.

Dat de bestreden beslissing aldus op een verkeerde motivering stoelt en het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoekster bevestigt dat zij steun krijgt van het OCMW sedert 1 oktober 2009. Nu verzoekster de motieven van de bestreden beslissing bevestigt, kan haar kritiek niet afdoende zijn om de bestreden beslissing te vernietigen. Zij voldoet niet meer aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster heeft haar verblijf in België verkregen op basis van het huwelijk van haar dochter met een Belg. De beëindiging van dit huwelijk gebeurde buiten de wil van verzoekster om. Verzoekster toont echter niet aan op welke wijze dit afbreuk zou kunnen doen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

3.3. In de repliekmemorie herhaalt verzoekster het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert aan dat het als overmacht moet worden beschouwd dat haar dochter en schoonzoon aan het scheiden zijn zodat zij niet meer kan worden beschouwd als een feitelijk gezin met deze schoonzoon en zij nu een beroep moet doen op het OCMW.

De Raad merkt op dat verzoekster haar verblijfsrecht heeft verkregen op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet samengelezen met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Uit deze bepalingen blijkt dat een bloedverwant in opgaande lijn van de echtgenoot van een Europese Unieburger of van een Belg, te zijnen laste moet zijn en zich bij hem dient te voegen en dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de bloedverwant in opgaande lijn tijdens het verblijf in het Rijk ten laste valt van de openbare overheden.

Nu verzoekster in het middel bevestigt dat zij een leefloon ontvangt, lijkt zij de motieven van de bestreden beslissing te bevestigen. Alleszins bevestigt verzoekster dat zij als bloedverwant in opgaande lijn tijdens haar verblijf in het Rijk ten laste valt van de openbare overheid en niet meer samenleeft met de Belgische schoonzoon, zodat zij niet meer voldoet aan de voorwaarden van haar verblijf zoals gesteld in artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 4° en artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster bevestigt het motief van de bestreden beslissing en toont hiermee geenszins aan dat dit motief kennelijk onredelijk is of niet steunt op een correcte feitenvinding.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET